

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 48

1 Νοεμβρίου 2000

Εξήννηση προς τους λίγους

Τό φύλλο μας έκλεισε δύο χρόνια κυκλοφορίας. Μέσα στην κοσμογονία και την αναταραχή της παγκοσμιοποίησης. Καί μέσα στον ισχυρό κλυδωνισμό της ελληνικής Ἐκκλησίας μας. Μᾶς ἀναπαύει καί μᾶς συγκινεῖ τό γεγονός, ὅτι ἡ μικρή αὐτή εἰσφορά τῆς γραφίδας μας στόν ἔντονο προβληματισμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος συνάντησε τήν ἀγάπη, τήν ἀποδοχή καί τή συμπαράσταση. Ἀπό κληρικούς, πού σηκώνουν μέ ἐπίγνωση τό βάρος τῆς ἱερατικῆς διακονίας τους. Καί ἀπό λαϊκούς, πού βιώνουν συνειδητά καί δυναμικά τήν ἀτίμητη παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης πνευματικότητας. Ἀπό γνωστούς, παλιούς συνεργούς στίς ποικίλες ποιμαντικές δραστηριότητες. Καί ἀπό ἄγνωστους ἀγωνιστές, πού μέ ζήλο καί αὐταπάρνηση μοχθοῦν καί θυσιάζονται γιά τήν ἀλήθεια καί γιά τήν ἀγάπη.

Δέν ἔλλειψαν, στό διάστημα τῆς διετίας καί οἱ λίγοι, οἱ ἐλάχιστοι (μετριοῦνται στά δάχτυλα), πού διατύπωσαν ἐπιφύλαξη ἢ ἀντιρρητικό λόγο. Ἐνα φύλλο ἐκκλησιαστικό-εἶπαν-μέ ὄνομα Ἐπισκόπου στήν προμετωπίδα, θά ὠφελοῦσε περισσότερο, ἂν πρόσφερε στούς ἀναγνώστες του μόνο τροφή πνευματικῆς οἰκοδομῆς καί ἀπέφευγε νά ἐπισημάνει τίς πληγές, πού κατατρώνουν τίς σάρκες τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ἡ δημοσιοποίηση εἶναι μιά πράξη ἀρνητική. Σπείρει στίς συνειδήσεις ἀναστολές. Καί στή-

νει εμπόδια στην απρόσκοπτη λειτουργία του ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Ἐκφράζοντας τὰ προσωπικά μας βιώματα καί τὰ βιώματα τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν μας, διατυπώνουμε θερμή εὐχαριστία πρὸς τοὺς πολλούς, πού ἀποδέχτηκαν μέ ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον τὴν ἔκδοση τῆς «Ἐλεύθερης Πληροφόρησης». Καί σημειώνουμε λιτές γραμμές, ἐνημερωτικές καί ἐπεξηγηματικές, γιὰ τοὺς λίγους, πού τὴν ἀντίκρυσαν μέ ἐπιφύλαξη.

Οἱ γραμμές μας αὐτές δέν θά εἶναι γενικόλογες καί ἀόριστες. Θά εἶναι ἀπλές καί ἐξομολογητικές. Θά σκιαγραφοῦν μέ σαφήνεια τό πλαίσιο τῶν δικῶν μας προβληματισμῶν. Τῶν ἀνησυχιῶν μας, πού μᾶς παρακίνησαν στήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Καί θά κοινοποιοῦν, ἀδελφικά, τόν ἐπισκοπικό ὁραματισμό μας, πού ἐκβάλλει στήν κριτική τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἐπικαιρότητας.

1. Γνωστες τῶν ἱστορικῶν ἐκκλησιαστικῶν περιπλοκῶν τῆς τελευταίας εἰκοσιπενταετίας καί τῆς προσωπικῆς περιπέτειας τοῦ ἐκδότη τῆς «Ἐλεύθερης Πληροφόρησης» οἱ λίγοι ἐπιφυλακτικοί ἀναγνώστες μας, θεωροῦν πὼς ἕνας ἐπίσκοπος, πού ἀδικήθηκε κατάφωρα, δέν πρέπει νά σηκώνει τό λάβαρο τῆς κριτικῆς. Γιατί κινδυνεύει νά παρεξηγηθεῖ. Νά θεωρηθεῖ, πὼς διακατέχεται ἀπό αἰσθήματα ἀντεκδίκησης. Καί πὼς βάφει τὴν πέννα του στό μελάνι τῆς πικρίας. Ὁ ἀδικημένος, ὅποιοσδήποτε καί ἂν εἶναι, πρέπει νά ἐπιλέγει τὴ σιωπή.

Καί νά καλύπτει τὴν ἀδικη πράξη μέ τό μανδύα τῆς λησμοσύνης. Νά περιφέρει, μέ καρτερία, τό σταυρό τῶν περιπετειῶν του. Καί νά προσβλέπει σταθερά στό πρόσωπο τοῦ μεγάλου Ἀδικημένου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά ἀντλεῖ ἀπ' Αὐτόν τὴν παρηγοριά καί τὴ δύναμη.

Ἡ ἀπάντηση στήν ἀδελφική αὐτὴ ὑπόμνηση δέν εἶναι ἀπορριπτική, ἀλλὰ ἀποσαφηνιστική. Ναί, ἡ σιωπή καί ἡ καρτερία βοηθοῦν στήν ὑπερβαση τῆς πικρίας, πού προκαλεῖ στήν ψυχὴ τὴν ἀδικία καί στήν ἐναπόθεση τῶν ἐλπίδων στοὺς κόλπους τῆς θείας Ἀγάπης. Ἄν κάποιος, ὁ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ἀδύναμος ἀδελφός, μᾶς προκαλέσει βλάβη, πρέπει νά τοῦ ἀπαντήσουμε μέ τὴν ἀνοχή καί μέ τὴ διάθεση τῆς λησμοσύνης. Ὅχι μέ τὴ βία. Ὅχι μέ πράξη ἐκδίκησης.

Στὴ συγκεκριμένη, ὥστόσο, περίπτωσι, ἡ διαπιστωμένη καί ὁμολογημένη ἀδικία δέν ἀποτελεῖ διατάραξη τῆς ἀγάπης καί τῆς κοινωνίας δύο προσώπων, πού ζοῦν καί κινοῦνται μέσα στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀδικία ἔγινε ἀπὸ τό ἀνώτατο διοικητικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴ Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων της. Ἀπὸ τό Σῶμα, πού συνεδριάζει κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῆς παρουσίας τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Πού ὁμολογεῖ καί διακηρύττει, ὅτι, ἀσκώντας τό Συνοδικό λειτουργήμα, αὐτοπαραδίνεται στήν καθοδηγία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἀποφασίζει μέ τὴν ἔμπνευση καί στό ὄνομα τοῦ ὁδηγητικοῦ Πνεύματος. Ἀδίκησαν οἱ Τεράρχες κατὰ τὴν ὥρα τῆς πύο εὐαίσθητης διακονίας τους. Κατὰ τὴ Συνοδική

τους ιερουργία. Πού έχει ως μοναδική αποστολή να έρμηνεύει τη βούληση του Παναγίου Πνεύματος. Και η άδικία αυτή, καταχωρημένη στα Συνοδικά Πρακτικά, είναι κατάλυση του ιεροῦ θεσμοῦ. Ὑποβιβασμός τῆς Συνοδικῆς ιερουργίας σέ ἀγοραία συναλλαγή. Περιφρόνηση καί προσβολή καί βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄν τό Σῶμα, πού συνεδριάζει γιά νά μεταφέρει στήν Ἐκκλησία τή θεία Βουλή, ἀδικεῖ, τότε αὐτό τό Σῶμα ἢ ἀκυρώνει-χωρίς νά ἔχει τό δικαίωμα-τή θέληση τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἢ ἐκφεύγει ἀπό τά ὅρια τῆς αποστολῆς του. Διολισθαίνει στό γήπεδο τῶν κοσμικῶν δολοπλοκιῶν. Καί ἐκπίπτει στήν αἵρεση.

Ἐπόμενο εἶναι, ὅλοι ἐκεῖνοι, πού πονοῦν γιά τήν πληρότητα καί τήν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, νά συγκλονίζονται. Νά διαμαρτύρονται. Καί νά ἀρχίζουν ἀγῶνα γιά τήν ἐπιστροφή τοῦ Σώματος στήν Κανονική τάξη. Στήν ἀπόρριψη, ἐκ μέρους τῶν ὑπεύθυνων Ἀρχιερατικῶν παραγόντων, τῆς αἵρεσης, πού συνίσταται στήν ἀκύρωση τοῦ ρόλου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στή Συνοδική λειτουργία. Καί στήν ἐπάνοδο στήν ἀγιώτατη Πατερική παράδοση.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἂν καί ἐμεῖς, ἀλλά καί οἱ ἄλλοι συνεπίσκοποί μας, ἀκόμα καί τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σιωπήσουμε γιά τίς ἀδικίες, πού τά Συνοδικά ὅργανα πραγματοποίησαν ἀπό τό 1974 ἴσαμε σήμερα καί ἂν ἀμνηστεύσουμε τίς ἐκτροπές, θά γίνουμε συμμέτοχοι τῆς ἐνοχῆς, ὡς «συνευδοκοῦντες τῇ ἀναι-

ρέσει» (Πράξ. ζ' 60). Καί θά μᾶς καταλογιστεῖ ἡ εὐθύνη τῆς ἀλλοίωσης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας, πού θέλει τή Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων νά συνεδριάζει πάντοτε στό Θαβώρ τῆς θεοφάνειας.

✠

2. Ὑπάρχει καί ἡ ἄλλη ἐνσταση. Ἡ δεύτερη ἐπίκριση, πού διατυπώνουν οἱ «λίγοι» στά σκόρπια φύλλα τῆς κριτικῆς μας. Τά ἐρείσματα αὐτῆς τῆς ἐνστασης δέν ἀποδεικνύονται ρεαλιστικά. Θά τολμοῦσε κανεῖς νά τά χαρακτηρίσει ὡς αὐθόρμητα ἀναδυόμενα λαχτάρα καρδιάς καί ὄχι ὡς διάλογο γιά ὑπαρκτή κατάσταση. Ἡ ἐνσταση αὐτή ξεκινάει ἀπό τό κλονισμένο πιά ἀξίωμα, ὅτι ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἔφερε στήν ἐκκλησιαστική ἐπικαιρότητα τήν πολυπόθητη ἀλλαγή. Καί ἐντοπίζει τόν προβληματισμό καί τό παράπονο στή σκοπιμότητα ἢ τήν ἀποτελεσματικότητα τῆς κριτικῆς, πού σκιάζει τό πορτραῖτο του καί κατεβάζει τό δείκτη τῆς λαϊκῆς ἐκτίμησης στήν προσωπικότητά του. Ἡ περασμένη εἰκοσιπενταετία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, μᾶς λένε, ἔγινε στόχος κριτικῆς. Καί πολύ δίκαια. Γιατί ἦταν περίοδος σκοτεινή. Δίχως δημιουργική παρουσία ποιμένων. Δίχως λόγο δυναμικό. Καί δίχως ἐμπνευση. Τώρα γυρίσαμε σελίδα. Ἡ Ἐκκλησία βγῆκε ἀπό τήν ἀφάνεια. Βρίσκεται καθημερινά στήν ἐπικαιρότητα. Καί ὁ προκαθήμενος ἐκπέμπει λόγο. Φωνή διαμαρτυρίας. Καί ἔλεγχου. Δέν ἐννοεῖ νά καταθέσει τό «ἀκριβό προνόμιο τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου» καί νά ἀποσυρθεῖ στή σιωπή.

Οί φίλοι μας, πού διατυπώνουν αὐτή τήν ἔνσταση, κουρασμένοι ἀπό τήν ἀφασία τῆς προηγούμενης ἐκκλησιαστικῆς ναυαρχίδας, εἶδαν τήν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς ὡς γύρισμα τῆς σελίδας. Ἀλλὰ ἀποδείχτηκαν ὑπεραισιόδοξοι. Ἡ καὶ οὐτοπικοὶ στίς εὐαισθησίες τῆς πνευματικῆς τους κεραίας. Μόλις ἀκούστηκε τό ἀποτέλεσμα τῆς Συνοδικῆς ἐκλογῆς, ἔστρωσαν τὰ ἄνθη τῆς ἐλπίδας τους στό μονοπάτι τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς προέλασης. Ἐπλεξαν ὕμνους καὶ χειροκρότησαν. Δέν τοὺς μεμφόμαστε. Καλὰ ἔκαναν. Μαζί τους ἔστρωσαν τίς ἐλπίδες τους καὶ ἔκαψαν τό θυμίαμα τῶν προσευχῶν τους ὅλοι ἐκεῖνοι, πού εἶχαν νοιώσει πιεσμένοι ἢ καὶ καταπιεσμένοι κάτω ἀπὸ τό βάρος τῶν ἀνομιῶν τῆς προηγούμενης ἀρχιεπισκοπικῆς φυσιογνωμίας. Μαζί τους καὶ μεῖς, πού ὑποχρεώσαμε σέ σιωπὴ καὶ σέ ἀναμονὴ τῇ δημοσιογραφικῇ μας γραφίδᾳ. Ἐλπίσαμε, προσευχηθήκαμε, σταθήκαμε προσοχή σέ στάση προσδοκίας. Ἀλλὰ, συλλέξαμε τήν ἀπογοήτευση.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος σκόρπισε ἀπλόχερα ὑποσχέσεις. Γέμισε τό ἡλεκτρονικὸ ἀρχεῖο μέ λόγους. Ἀλλὰ δέν ἔκανε πράξεις. Οὔτε θεράπευσε τίς πληγές. Οὔτε ὀργάνωσε τήν ποιμαντικὴ φροντίδα. Οὔτε ἔστησε ἔργα, πού νά μαρτυροῦν ἔμπνευση, ζωτάνια, δημιουργικότητα. Συνέχισε τὴ σκοτεινὴ πλοκή τῶν μεθοδεύσεων τοῦ παρασκηνίου. Κατέλυσε, ἀντὶ νά ἐνεργοποιήσῃ, τό Συνοδικό σύστημα. Ὑποτίμησε καὶ ὑποβάθμισε τοὺς συνιεράρχες του καὶ συννυεύθυνους στήν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση. Ἐστησε τό

δικό του πρόσωπο ὡς ὑπεραξία καὶ ὑπερεξουσία. Ὡς τὸν ἀποκλειστικὸ ἡγετικὸ παράγοντα στήν παρεμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὡς τὸν μοναδικὸ αὐθεντικὸ ἐκφραστή τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσης. Καὶ συγκρούστηκε μέ ὅλους καὶ μέ ὅλα.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, πολλοὶ ἀπὸ κείνους, πού τὸν χειροκρότησαν καὶ χάραξαν μέ χρυσές ἐλπίδες τό ὄνομά του στήν προμετωπίδα τῆς νέας ἱστορικῆς σελίδας, βλέποντας τήν ἔκβαση τῆς διετίας, ἐνοιωσαν νά ξαναγυρίζει τό σφίξιμο στήν καρδιά. Οἱ ἐλπίδες τους δέν ἐπαληθεύτηκαν. Τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας δέ βελτιώθηκαν. Ἡ σημερινὴ μέρα δέ διαφέρει ἀπὸ τὴ χτεσινὴ, παρὰ μόνο στό ὅτι περιφέρεται στίς ὁθόνες ἓνα κύμβαλο ἀλαλάζον.

Ἐμεῖς, κατὰ τό διάστημα αὐτό, ἐπισημάνσαμε, μέ βαρεῖα καρδιά, κάποια ἀπὸ τὰ ὀλισθηρὰ βήματα τοῦ προκαθημένου. Ὅχι ὅλα. Καὶ ὄχι μέ τὴν ἔμφαση καὶ τὴν ἔνταση, πού ἐπιβάλλουν οἱ στιγμές. Καὶ ἡ ὀλοκάρδια εὐχή μας ἦταν καὶ εἶναι νά διαψευστοῦμε στίς ἐκτιμήσεις μας καὶ νά ἀποδειχτεῖ στείρα ἡ κριτικὴ μας. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα, ἀντὶ νά μᾶς διαψεύσουν, μᾶς ὑπογραμμίζουν, ὀλοένα καὶ ἐντονότερα, ὅτι ἐντοπίσαμε λίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ προβλήματα. Καὶ ὅτι καὶ αὐτά, πού τὰ φέραμε στήν ἐπιφάνεια, τὰ κρίναμε μέ περισσὴ ἐπιεικεία. Δίχως νά σαλπίσουμε συναγερμό. Καὶ δίχως νά ἀνταποκριθοῦμε στήν προφητικὴ παραγγελία: «*Υἱέ ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ*» (Ἰεζεκ. γ' 17), Καὶ ἂν «*μὴ*

λαλήσης τοῦ φυλάξασθαι τόν ἀσεβῆ ἀπό τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, αὐτός ὁ ἄνομος τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ ἀποθάνειται, τό δέ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω» (Ίεζ. λγ' 8).

Στήν ἐκκλησιαστική ἀναστάτωση, πού βρισκόμαστε σήμερα, πῶς νά βρεῖ κανείς ἀνοιχτούς ὀρίζοντες ἐλπίδας; Καί πῶς νά καταθέσει δημόσια τήν εὐαρέσκειά του πρὸς τό πρόσωπο τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου, πού ἀντί νά οἰκοδομεῖ τήν ἐνότητα τῆς Ἱεραρχίας καί τῆς Ἐκκλησίας, γκρεμίζει καί τίς λίγες καί ἐτοιμόρροπες γέφυρες ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας; Πῶς νά φωτίσει μέ τή γραφίδα του τήν προσωπικότητα ἑνός προκαθημένου, πού ἀντί νά διαλέγεται πατρικά, μέ ἀγάπη καί πόνο καί μέ νηφάλια στήριξη τῶν θησαυρῶν τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσης, προκρίνει τή βιαιότητα μιᾶς ὑποβαθμισμένης κομματικῆς ἀντιπολίτευσης; Πῶς νά προβάλλει ὡς καταξιωμένο ἕνα ποιμένα, πού ἀντί νά δίνει βηματισμό δημιουργίας στοὺς συμπαρέδρους του λειτουργοὺς καί σ' ὁλόκληρο το ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, στέκεται ἄπραγος στά παράθυρα τῶν ΜΜΕ καί ἐκπέμπει, μονότροπα καί μονότονα, τόν ἐπιλήψιμο αὐτοθαυμασμό του καί τήν ἀσυγκράτητη ἡγεμονική ἔπαρσή του;

Ἄν κάποτε ἀλλάξει τό κλίμα-φῶς πού δέν προβάλλει στὸν ὀρίζοντα-θά χαροῦμε τό θαῦμα. Θά τό ἀποδεχτοῦμε καί θά τό σαλπίσουμε. Πρῶτοι θά σημειώσουμε τήν ἀλλαγὴ. Θά παρυσιάσουμε μέ λεπτομέρεια τὰ θετικά βήματα. Καί θά προσφέρουμε τίς

ἀσθενικὲς μας δυνάμεις στήν ὑλοποίηση τῶν προοπτικῶν.

Ἦσπου νά γίνει αὐτὴ ἡ στροφή, ἢ ἂν δέ γίνει αὐτὴ ἡ στροφή, ἡ πέννα μας θά εἶναι μελαγχολική. Θά ἐκφράζει τὴν ὁδὴν τῆς ἀρχιερατικῆς μας συνείδησης. Θά ἐνημερώνει, μέ ἀκρίβεια καί μέ τὴ δυνατὴ ἀντικειμενικότητα, τό ἀνήσυχο πλήρωμα, τό ὁποῖο δικαιούται νά γνωρίζει ὅλα ὅσα συμβαίνουν στήν Ἐκκλησία του, σὸ δικό του ἀγιασμένο σπίτι, πού, ταυτόχρονα, εἶναι «ὁ Οἶκος τοῦ Θεοῦ».

Ἐλπίζουμε ὅτι καί οἱ λίγοι φίλοι μας, πού θά ἤθελαν τό λόγο μας φιλικό ἢ καί κολακευτικό πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, θά ἀναπαυθοῦν μέ τίς ἐξηγήσεις μας καί δέ θά συνεχίσουν νά διαφωνοῦν μέ τίς ἐπιλογές μας.

Ἄν πάλι ἐξακολουθοῦν νά βρίσκουν ὑπερβολές στίς τοποθετήσεις μας καί πικρία στίς κριτικές μας, θά τοὺς παρακαλέσουμε νά ὑποβληθοῦν στὸν κόπο, νά κάνουν αὐτοὶ ἕνα ἔργο κριτικῆς στὰ κείμενα τῆς «*Ελευθέρης Πληροφόρησης*». Νά μᾶς ἐπισημάνουν, ποιά ἀπὸ τὰ ἀποδεικτικά στοιχεῖα, πού συνοδεύουν τὴ δημοσιογραφία μας καί τὴ στηρίζουν, δέν εἶναι ἀληθινά. Ἦ, τουλάχιστον, ποιά γεγονότα δέ φωτογραφίζονται μέ τὴν ἀπαράιτητη, ἱερατικὴ ὑπευθυνότητα καί δέν ἀναλύονται ἐντιμα, ἀντικειμενικά καί πειστικά. Καί τοὺς ὑποσχόμαστε, ὅτι θά λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τὴ γόνιμη, ἀντικειμενικὴ κριτικὴ τους.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Μέ επώδυνη έκπληξη και μέ καρδιά σφιγμένη διαβάσαμε στις αθηναϊκές εφημερίδες ένα ένημερωτικό ρεπορτάζ. Αναφέρεται στά σκάνδαλα τής Πάτμου. Στίς πρωτοβουλίες κάποιων υπέυθυνων, πού θεώρησαν δικαίωμα τους νά πουλούν γιά λογαριασμό τους τή μοναστηριακή γή και νά βάζουν στή δική τους, βαθεία τσέπη, εκείνα, πού ανήκουν στή χιλιόχρονη αυτή ιστορική Μονή.

Αντιγράφουμε, δίχως τήν παραμικρή προσθήκη ή άλλοίωση, δυό δημοσιεύματα. Τό πρώτο αποτελεί μέρος από τό ρεπορτάζ, πού δημοσιεύθηκε στήν εφημερίδα «Έλευθερος Τύπος» τής 13ης Σεπτεμβρίου 2000 και πού τό υπογράφει ό έμπιστος δημοσιογράφος τής άρχιεπισκοπικής αύλής. Έμείς τό δημοσιεύουμε, μέ τή συμπληρωματική έπισήμανση, ότι ή εφημερίδα αυτή στηρίζει και υποστηρίζει μέ φανατισμό τόν Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

«Έπαληθεύεται πλήρως ό «Ε.Τ.» στά όσα είχε γράφει γιά τό ιστορικό μοναστήρι τής Αποκαλύψεως τής ιεράς νήσου Πάτμου. Ήδη έκρίθη προφυλακιστέος και κρατείται στό αστυνομικό τμήμα τής Κω, μέχρις ότου αποφασιστεί σέ ποιές φυλακές θά οδηγηθεί, ό άρχιμανδρίτης Γεράσιμος Μιχαήλς, επί χρόνια μέλος του ήγουμενοσυμβουλίου τής Μονής και έπιστάτης του Καθίσματος τής Παναγίας τής Κουμάνας...

Προσωρινά έλεύθερος άφέθηκε μετά τήν άπολογία του ό πρώην ήγούμενος τής Μονής Έπίσκοπος Τράλλεων Ίσίδωρος, λόγω διαφωνίας άνακριτού και εισαγγελέως, αλλά του άπαγορεύθηκε ή έξοδος από τήν Ελλάδα. Τή διαφωνία θά άρει τό Συμβούλιο Πλημμελοδικών Κω, πού θά κρίνει περί τής προφυλάκισης ή όχι του Έπισκόπου Τράλλεων. Τό πιό

Πές μου
τό φίλο σου...

πιθανό είναι νά άφεθεί ελεύθερος έως τή δίκη, μέ τήν καταβολή έγγυήσεως, πού μπορεί νά είναι μεταξύ 80 και 100 εκατομμυρίων δραχμών.

Αυτή είναι ή πιθανότερη εξέλιξη και λόγω τής κλονισμένης υγείας του κ. Ίσίδωρου, ό όποιος πρό καιρού είχε κάνει έγχείρηση καρδιάς. Τό ύψηλό ποσό τής έγγυησης όφείλεται στό γεγονός ότι βαρύνεται μέ βαριές έπίσης κατηγορίες, οι όποιες κατά τό κατηγορητήριο του άπέφεραν μεγάλα ποσά.

Τήν Παρασκευή άπολογείται και ή συμβολαιογράφος τής Πάτμου και θά ακολουθήσουν τά υπόλοιπα μέλη του ήγουμενοσυμβουλίου. Είναι άγνωστο ακόμη αν στή δακάνα τής Δικαιοσύνης θά πιαστούν και όσοι άγόρασαν τά οικόπεδα τής Μονής».

Τό δεύτερο δημοσίευμα καταχωρήθηκε στήν εφημερίδα, «Η Χώρα». Στό σχετικό ρεπορτάζ μάς δίνει τούτες τίς πληροφορίες: «Ό έν λόγω έπίσκοπος (ό Τράλλεων Ίσίδωρος), πού αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα υγείας-προσφάτως νοσηλεύτηκε μέ καρδιακό έπεισόδιο-άπολογούνταν επί πέντε και πλέον ώρες. Ό εισαγγελέας κ. Μπούτσικος μετά τό τέλος τής άπολογίας ζήτησε τήν προφυλάκιση του και ό άνακριτής κ. Ντώκος άντιπρότεινε τήν καταβολή έγγυήσεως 80 εκατομμυρίων δραχμών. Η διαφωνία των δύο δικαστικών λειτουργών θά λυθεί από τό Συμβούλιο Πλημμελειοδικών πιθανόν έως τήν Παρασκευή» (Η Χώρα, 13-9-2000).

✱

Τό θέμα τής Πάτμου δέν είναι πρώτη φορά, πού έμφανίζεται δημόσια. Τά σκάνδαλα, αλληλεπάλληλα και μεγάλα, έχουν υποκινήσει πολλές φορές τούς δημοσιογραφικούς καλάνους και έχουν άναστατώσει τήν κοινή

γνώμη. Καί ἡ φωτογραφία τοῦ προσώπου τοῦ ἄλλοτε ἡγουμένου, Ἐπισκόπου Τράλλεων Ἰσιδώρου, πρωταγωνιστοῦ καί βασικοῦ μοχλοῦ στίς ἱστορίες, πού συγκλονίζουν τό ἱερό νησί καί ὁλόκληρη τήν Ἑλλάδα, ἔχει προβληθεῖ πολλές φορές στίς ἐφημερίδες καί στίς ὁθόνες τῶν τηλεοράσεων.

Ἐκεῖνο, πού δέν ἔγινε γνωστό ἴσαμε τώρα, ἤ, πού δέν ὑπογραμμίστηκε μέ τήν ἀπαραίτητη ἔμφαση, εἶναι ἡ στενή φιλία, πού συνδέει τόν Ἐπίσκοπο Τράλλεων κ. Ἰσίδωρο μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλο.

Ἀπό τή στιγμή, πού ὁ κ. Χριστόδουλος ἀναδείχτηκε Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Ἐπίσκοπος Ἰσιδώρος βρίσκεται στό πλευρό του. Συνοδοιπόρος, συλλειτουργός καί συναθλητής. Ἐκεῖνοι, πού μποροῦν νά γνωρίζουν περισσότερα γιά τίς σχέσεις τους καί τίς συναλλαγές τους, μαρτυροῦν, ὅτι ὁ κ. Ἰσίδωρος ἔχει κάνει βαρύτιμα δῶρα στόν κ. Χριστόδουλο. Ἐκεῖνοι, πού δέν γνωρίζουν μέ λεπτομέρεια καί μέ

ἀκρίβεια τίς κρυφές δοσοληψίες, παρακολουθοῦν τή φιλική τους ἐπικοινωνία στίς συχνές συναντήσεις τους στίς ἐκκλησιαστικές τελετές. Ὁ κ. Χριστόδουλος συλλειτουργεῖ μέ τόν κ. Ἰσίδωρο σέ πυκνή βάση, τόσο πυκνή, πού μερικοί πιστοί, νομίζουν, ὅτι ὁ κ. Ἰσίδωρος εἶναι βοηθός Ἐπίσκοπος τοῦ κ. Χριστόδουλου, ἀναγκασμένος νά τόν συνοδεύει σέ ὅλες του τίς παραστάσεις. Καί ὅμως, δέν εἶναι. Οὔτε κἄν ἀνήκει στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἡ παρουσία καί ἡ συλλειτουργία τοῦ κ. Ἰσιδώρου ἐκφράζει τήν ἐκτίμηση, πού ἔχει ὁ κ. Χριστόδουλος στό πρόσωπό του.

Τώρα, πῶς ὁ κ. Χριστόδουλος φορτώνεται, μαζί μέ τό φίλο του καί τά σκάνδαλά του, αὐτό εἶναι ἕνα ἐρώτημα. Ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά δώσουμε πειστική ἀπάντηση. Ἡ μόνη μας, πρωτογενής ἀπάντηση (δέν ξέρουμε ἂν εἶναι ἐπιτυχής ἤ ἀνεπιτυχής) εἶναι ἡ λαϊκή παροιμία: «Πές μου τό φίλο σου, νά σοῦ πῶς ποῖός εἶσαι».

Παπα-Γιάννη

Στή δήλωση γιά τό δημοψήφισμα, ὁ Χριστόδουλος περιέλαβε τά στοιχεῖα ταυτότητας αὐτῶν, πού ὑπογράφουν. Τό ὄνομα, τό ἐπώνυμο, τό ὄνομα πατρός, τό δῆμο ἢ κοινότητα κατοικίας καί τόν ἀριθμό τῆς ταυτότητας.

Τό στοιχεῖο γιά τό θρήσκευμα, γιά τό ὁποῖο μάχεται, δέν τό θεώρησε ἀπαραίτητο;

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Μιλώντας, πρίν από καιρό, από ἄμβωνος στὸν Ἱερό Ναό τῆς Παναγίας τῆς Μαρμαριωτίσσης στὸ Χαλάνδρι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ ἐκκλησίασμα βροντοφώναξε καὶ πάλι μπροστά στίς παρατεταγμένες κάμερες τῶν τηλεοράσεων: «ΜΗΝ ΥΠΟΚΥΠΤΕΤΕ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ».

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψει ὁ Μακαριώτατος νά διατυπώσουμε τρία ἀπλά ἐρωτήματα:

1. Δέν υπέκυψε στίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία κατὰ τὸ σφαγισμὸ τὸ ἔτος 1974 τῶν δώδεκα Μητροπολιτῶν μέ τῇ βίαιη ἀπομάκρυνσή τους χωρίς καμμία κατηγορία, χωρίς δίκη καὶ χωρίς καμμία κανονικὴ διαδικασία;

2. Δέν υπέκυψε στίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐπιβολή τὸ ἔτος 1993, μεσοῦσης μάλιστα τῆς περιόδου τοῦ Δεκαπενταυγούστου (!), τῶν ἀνυπόστατων καὶ ἀντικανονικῶν «ἐπιτιμίων ἀκοινωνησίας» στοὺς τρεῖς ἔντιμους καὶ ἀγωνιστὲς Μητροπολίτες, γιατί ἀντέδρασαν σθεναρά καὶ «δέν υπέκυψαν στίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ»; Καὶ πρέπει ἐδῶ νά λεχθεῖ ὅτι τὰ ἀνύπαρκτα αὐτὰ «ἐπιτίμια» δέν τὰ ἐπίστευσαν ποτέ οὔτε καὶ

αὐτοί, πού τὰ ἐπέβαλαν ἀκολουθώντας παράδοξες μεθοδεύσεις μόνο καὶ μόνο γιὰ νά ἐπιτύχουν εὐκαιριακὰ τὸ σκοπούμενο ἀποτέλεσμα (βλ. καὶ παρέμβαση Μητροπολίτη Δημητριάδος Χριστοδούλου ἐνώπιον τῆς ΔΙΣ).

3. Δέν υποκύπτει καὶ σήμερα στίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία, ὅταν μέ ἔνοχη βούληση διατηρεῖ, συντηρεῖ καὶ ἀνέχεται αὐτὴ τὴν ἀπαράδεκτη κατάσταση καὶ μὴ διαθέτοντας κανένα σοβαρὸ ἐπιχείρημα γιὰ νά δικαιολογήσει τὰ ἀδικαιολόγητα, ἐπανέρχεται κάθε τόσο στὸ ἀόριστο, ἐθεμελίωτο καὶ τετριμμένο slogan «Ὑπακοή σπὴν Ἐκκλησία»;

Ἀλλὰ θά πρέπει νά τονίσουμε «πάλιν καὶ πολλάκις» ὅτι ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ καὶ ἀξιώνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐκεῖνα, πού ἡ ἴδια δέν ἐφαρμόζει στὸ κῶρο τῆς δικῆς της δικαιοδοσίας. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς, εἶναι ποτέ δυνατόν, μέ αὐτὲς τίς προκλητικὲς ἀντιφάσεις νά εὐρουν ἀπήχηση τὰ μηνύματά της στὸν πιστὸ λαό; Γιατί πρέπει νά γνωρίζει ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἡγεσία ὅτι ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας καὶ ἀκριβὴ γνώση τῶν πραγμάτων ἔχει καὶ κριτικὸ νοῦ διαθέτει.

Συν.

Ὡστε, λοιπόν, αὐτός, πού ἀδικεῖται, δέν πρέπει νά χρησιμοποιεῖ τὸ λόγο, γιὰ νά διαμαρτυρηθεῖ. Αὐτός, πού ἀδικεῖ, ἔχει ἀποκλειστικὸ προνόμιο, νά χρησιμοποιεῖ ἀσύδοτα τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου;

«...Πῦρ ἄλλότριον...»

Οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας ἐντυπωσίασαν μέ τίς λαοσυνάξεις, πού ὀργάνωσαν στίς ἀρχές τοῦ φετινοῦ καλοκαιριοῦ καί μέ τίς ὑπογραφές πολιτῶν, πού τώρα μαζεύουν γιά τό θέμα τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων. Πολλοί, μέ φθόνο ἢ κομपाσμο διαπιστώνουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία διαθέτει ὀργανωτικό μηχανισμό, πού θά τόν ζήλευαν τά κόμματα. Ἀποτελεῖ πρώτης τάξεως μηχανισμό λαϊκῶν κινητοποιήσεων ἢ σιδηρά πειθαρχία τῶν κληρικῶν πρὸς τήν προΐσταμένη τους Ἀρχή, πού θεωρεῖται ὡς τό ὕψιστον καθῆκον τοῦ ἱερέως καί ὑπερακοντίζει πολλά ἄλλα του χαρίσματα ἢ, ἀντίθετα, καλύπτει πολλά μειονεκτήματα. Εὐθέως, λοιπόν, τίθεται ἀπό πολλές πλευρές τό πρόβλημα τῆς λειτουργίας τῆς ἱερωσύνης μέσα στήν κοινωνία.

Πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι Ἐκκλησία σημαίνει λατρευτική σύναξη τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων. Αὐτό, πού νοσηματοδοτεῖ τήν ὑπαρξη τῆς Ἐκκλησίας στή γῆ, εἶναι ἡ μαρτυρία Τῆς περὶ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἡ ὁμολογία πίστεως σ' Αὐτόν καί ἡ λατρεία Του. Λατρεία, πού προαγγέλλει τήν ἀέναη λειτουργία τῶν σεσωσμένων «ἐν πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ, καί μυριάσιν ἀγγέλων, πανηγύρει καί ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἐβρ. ιβ' 22-23). Αὐτός εἶναι ὁ κεντρικός ἄξονας τῆς ὑπάρξεώς Της. Ὁ Θεός, βεβαίως, δέν θέλησε νά ἄρει τήν Ἐκκλησία Του ἀπὸ τόν κόσμον καί νά τήν ἐγκαταστήσει ὡς λατρεύουσα κοινότητα κάπου ἄλλου, ἔξω ἀπ' αὐτόν. Κατά τό ἅγιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὅσο θά ὑπάρχει τοῦτος ὁ κόσμος, μέχρι τῆ Δευτέρας Παρουσίας, ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά συνυπάρχει μέ τόν

κόσμον ὡς βιωμένο κήρυγμα μετανοίας καί θύρα σωτηρίας πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ξένο σῶμα ὡς πρὸς τόν κόσμον, πού χωρὶς νά ὑπόκειται στοὺς νόμους τῆς φθορᾶς του, θά πορεύεται μέσα στοὺς λαοὺς ὡς σταυρωμένη ἀγάπη. Εὐεργέτης δικαίων καί ἀδίκων, πιστῶν καί ἀπίστων. Ἀκόμη καί τῶν διωκτῶν Της. Ταπεινὴ καί καθημαγμένη, ὅχι ὡς ἰσχυρὸς δυνάστης. Ὅχι ὡς μιά ἀπὸ τίς ἐξουσίες τοῦ κόσμου.

Οἱ ἐξουσίες, πού ἔχουν κοσμικὸ προσανατολισμό, εἶναι ἀπ' τῇ φύσει τους ἀνελικρινεῖς καί ἀδιαφανεῖς. Θυσιάζουν ἱερά καί ὅσια στό βωμὸ πολιτικοοικονομικῶν σκοπιμοτήτων. Πίσω ἀπὸ διπλωματικά χαμόγελα καί φιλοφρονήσεις μάχονται ἀνελέητα στὰ κρυφὰ γιὰ τό μοῖρασμα τῆς ἐξουσίας. Τέτοιου εἶδους σχέσεις κοσμικῆς καί ἐκκοσμικευμένης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἔχει καταγράψει πολλές φορές ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ὀλέθρια καί γιὰ τόν κληρὸ καί γιὰ τό λαό, γιατί εὐτέλισαν καί μόλυναν τήν ἱερωσύνη. Κατέβασαν τόν ἱερέα ἀπὸ τήν περίοπτη θέση τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, τοῦ προεστοῦ τῆς Εὐχαριστιακῆς συνάξεως, πού μέ φόβο Θεοῦ καθοδηγεῖ τό λαό στήν κατὰ Χριστόν ζωὴ καί λατρεία, καί τόν κατέστησαν μισθωτό ὄργανο μιᾶς ἐξουσιαστικῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου. Μάρτυρες παρόμοιας διολισθήσεως εἴμαστε οἱ Ἕλληνες σήμερα. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας ξεσήκωσε τό λαό γιὰ ἓνα θέμα, πού ὅπως ἡ ἴδια λέει στήν ἐγκυκλίῳ της πρὸς τό λαό, δέν εἶναι δογματικό, οὔτε ἔχει σχέση μέ τῇ σωτηρίᾳ του, γιὰ τό θέμα τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκαύματος στίς νέες ἀστυνομικὲς ταυτότητες. Δέν πρόκειται ἄρα γιὰ θέμα

ἐκκλησιαστικό, οὔτε ἠθικό. Τότε γιατί ἔθεσε σέ κίνηση τόν ὀργανωτικό μηχανισμό τῆς Ἐκκλησίας καί διέγειρε τό λαό;

Ὁ λόγιος Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱεροθέος, πρόεδρος τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς συλλογῆς τῶν ὑπογραφῶν, σέ συνέντευξη πρὸς τὰ ΜΜΕ προσπαθεῖ νά δώσει κάποιες ἐξηγήσεις. «Ὑπακούοντας» εἶπε, «στήν Ἱερά Σύνοδο, συνεδριάσαμε πολλές φορές... καί καταλήξαμε ὅτι ὁ προσφορώτερος τρόπος συλλογῆς ὑπογραφῶν Ἑλλήνων πολιτῶν εἶναι νά ζητηθῇ ἀπό τήν Κυβέρνηση νά ἐνεργοποιησῇ τό ἄρθρο 44 παρ. 2 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, πού προβλέπει τόν τρόπο διενέργειας Δημοψηφίσματος γιά ἓνα κρίσιμο ἐθνικό καί κοινωνικό θέμα. Θεωροῦμε δέ ὅτι ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στή Δελτία Ταυτοτήτων εἶναι σοβαρό θέμα, ὅπως φάνηκε τόν τελευταῖο καιρό». Πιο κάτω κάλεσε ὅσους διατηροῦν ἐπιφυλάξεις «νά συνδράμουν (στήν προσπάθεια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου), ὥστε νά εἰσαχθεῖ στό Σύνταγμα, πού ἀναθεωρεῖται ἀπό τή Βουλή καί εἰδικό ἄρθρο γιά τή δημοψηφισματική ἢ νομοθετική πρωτοβουλία Πολιτῶν, ὅπως ἀκριβῶς προβλέπεται στήν νομοθεσία ἄλλων συγχρόνων δημοκρατικῶν κρατῶν, ὥστε ἡ δημοκρατία νά λειτουργῇ κατὰ τόν καλύτερο τρόπο». Γιά νά ἐκφράσει τέλος τό συμπέρασμα «ὅτι ἡ διαδικασία συλλογῆς ὑπογραφῶν γιά τή δημοψηφισματική πρωτοβουλία πολιτῶν εἶναι ἔργο σοβαρό, τό ὁποῖο κάνει τήν δημοκρατία νά λειτουργῇ σωστά, καί βέβαια μέ αὐτή τήν πράξη ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι τό νά ἐκσυγχρονίζονται οἱ δημοκρατικοί θεσμοί εἶναι ἀθλήμα, ἀγῶνας, εἶναι μιά δυναμική καί ὄχι μιά στατική κατάσταση» (ἀνακοίνωση τῆς Ἀρχιεραγματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 1-9-2000).

Ἀπό ὑπακοή, λοιπόν, πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο καί ὄχι στόν πατερικό λόγο, δεινός μελετητής τοῦ ὁποίου φέρεται ὁ Σεβασμιώτατος, πρέπει νά εἶπε, ὅσα εἶπε. Γιατί, ποιά εὐαγγελική προσταγή, ποιά πατερική πρακτική πα-

ρέχουν στόν Σεβασμιώτατο καί στήν προϊσταμένη του Ἀρχή τῆς δυνατότητα νά χρησιμοποιοῦν τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου ὡς πυρῆνες κινητοποιήσεων τῶν πολιτῶν μέ στόχο τήν ὅποια ἐφαρμογή ἢ συμπλήρωση ἄρθρων τοῦ Συντάγματος τῆς χώρας; Οἱ πρωτοβουλίες πολιτῶν μέ σκοπό τήν ἀντιμετώπιση κρίσιμων ἐθνικῶν ἢ κοινωνικῶν θεμάτων, ἀκόμα δέ καί τήν ἐπίτευξη πολιτικῶν ἢ κομματικῶν στόχων εἶναι ἀποδεκτές καί χρήσιμες στίς σύγχρονες δημοκρατίες. Τί σχέση, ὅμως, μπορεῖ νά ἔχουν οἱ πρωτοβουλίες αὐτές μέ τοὺς Ἐπισκόπους καί τοὺς Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας; Ποιός κατέστησε τό ἱερατεῖο, (ὡς νομικά θεσμοθετημένο σύνολο, ὄχι ὡς ἀνεξάρτητους πολίτες), ἀρμόδιο ὄργανο νά ἐπιβλέπει τή λειτουργία τῆς δημοκρατίας στή χώρα καί νά προτείνει τρόπους ἐκσυγχρονισμοῦ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν; Ἀπό ποῦ ἀντλεῖ τήν ἀρμοδιότητα νά κρίνει τήν ἐπάρκεια ἢ μὴ τῶν ἰσχυουσῶν συνταγματικῶν διατάξεων; Δέν ἔχει ἄλλα ἀθλήματα καί ἄλλους ἀγῶνες νά ἐμπνεύσει στό λαό, πού νά ἔχουν σχέση μέ τήν ὀρθότητα τῆς πίστεώς του, τήν ἀκεραιότητα τοῦ ἥθους του καί τή σωτηρία τῆς ψυχῆς του; Στήν ἀλήθεια τῶν κομμάτων γιά τήν ἐξουσία εἶναι πάγια τακτική, ὅποιο κόμμα πάρει τήν Κυβέρνηση νά διατείνεται ὅτι ἡ δημοκρατία λειτουργεῖ ἄφουγα, ἡ δέ ἐφαρμογή τοῦ Συντάγματος εἶναι ὑποδειγματική. Ἀντίθετα, τά κόμματα, πού βρίσκονται στήν ἐκάστοτε ἀντιπολίτευση, κατηγοροῦν τήν κυβερνητική πλειοψηφία γιά ἔλλειμμα Δημοκρατίας καί ἀλαζονική περιφρόνηση τῶν συνταγματικῶν ἀρχῶν. Γιά ποῖο λόγο τό ἱερατεῖο νά ἐμπλέκεται σέ τέτοιες μορφῆς κομματικές διενέξεις; Ἐπιτέλους, πρέπει νά γίνεи κατανοητό στοὺς ποιμένες μας ὅτι δέν τοὺς ἐπιτρέπεται νά εἰσάγουν στήν ἱερωσύνη τους «πῦρ ἀλλόττριον, ὃ οὐ προσέταξε Κύριος αὐτοῖς» (Λευιτ. ι' 1).

Σέ μιά «ἐκ βαθέων» ἐξομολογητική ἐπιστολή του, πού δημοσιεύθηκε 10 χρόνια μετὰ τήν κοίμησή του, ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος

Τό όριο τῆς σοβαρότητας

Από τότε, πού ἤχησαν τὰ πολεμικά ταμ-ταμ καί οἱ δύο ἀντίπαλοι παρατάχθηκαν σέ θέση μάχης, πολλοί πιστοί Χριστιανοί, ἀπ' αὐτούς πού ζοῦν μέ συνέπεια μέσα στό χωρό τῆς Ἐκκλησίας, βρίσκονται σέ καθημερινή σύγχυση καί ἀπορία.

Στό ἓνα στρατόπεδο δηλώνουν ἔτοιμοι νά πεθάνουν ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος (!), ἐνῶ στό ἄλλο ἀρνοῦνται ἀκόμα καί νά συζητήσουν τό θέμα, ἀφοῦ ἡ ἀπόφαση εἶναι εἰλημμένη, ὀριστική καί ἀμετάκλητη. Τά ἐκατέρωθεν βέλη, ἐνίοτε ἰοβόλα καί ἄλλοτε ἀκίνδυνα, συντηροῦν ἐπὶ πολύ τήν κρίση ἀνάμεσα στίς δύο ἐξουσίες. Μιλᾶμε, φυσικά, γιά τίς νέες ἀστυνομικές ταυτότητες.

Τώρα τελευταία, μέ ἀφορμή τή συλλογή ὑπογραφῶν, τό ἄτυπο, ὅπως λέγεται, δημοψήφισμα, ἔχει κληθεῖ ἀπό κάποιους δημοσιογράφους νά τοποθετηθεῖ καί ὁ λαός,

ἀνοιχτά, μέ δηλώσεις καί ὄχι μόνο μέ τήν ὑπογραφή του.

Διαβάζω λοιπόν σέ ὁλοσέλιδο ρεπορτάζ Κυριακάτικης ἐφημερίδας μέ τίτλο «Δέν παίρνω διαζύγιο, γιά νά μήν ἀλλάξω ταυτότητα» τή δήλωση μιᾶς κυρίας, πού λέει: «Διατηρῶ δεσμό, ἀλλά προτιμῶ νά ζήσω δίχως νά πάρω διαζύγιο, ὑπομένοντας ὅλες τίς συνέπειες, παρά νά βγεῖ ἀπό τήν ταυτότητά μου τό θρήσκευμα» (Ἔθνος 17 Σεπτεμβρίου 2000).

Μιά ἐβδομάδα ἀργότερα (Τύπος τῆς Κυριακῆς 24 Σεπτεμβρίου) διαβάζω τά ἐξῆς ἀποκαλυπτικά ἀπό δημοσιογράφο, πού ἄν καί λαϊκίζει ἀνεπίτρεπτα μερικές φορές, θεωρεῖται καί εἶναι ἀπ' τοὺς πιό σοβαροὺς. Γράφει λοιπόν: «Ὅμως θά ἦταν λάθος ἂν ἀφήσουμε νά νομισθεῖ ὅτι ὑπογράφουμε, γιά τήν Ἐκκλησία στό ἄτυπο δημοψήφισμα, πού ὀργανώνει ἡ Ἐκκλησία. Ὁχι! ἡ ὑπογραφή δέν εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία, εἶναι γιά τή Δημοκρατία».

Καί λίγο πιό πάνω: «Τήν ἐν οὐσίᾳ ταυτότητά μας δέν ἀποτελεῖ οὔτε τό ὄψος μας οὔτε τό ἐπάγγελμα οὔτε καὶ τό ὄνομά μας ἀλλά τό θρήσκευμα, ἔστω κι ἂν δέν εἴμαστε πιστοί, καί ἡ ἐθνικότητά μας».

Θεοδωρόπουλος γράφει πρὸς κάποιον ἀπ' τὰ πνευματικά του παιδιά: «Ἐγὼ αἰσθάνομαι ὑφίστην ἱκανοποίησιν καί ἄρρητον ἀγαλλίασιν ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι εἶμαι Ἱερεὺς, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, κατὰ τήν ἀπειρον Αὐτοῦ ἀνοχήν καί συγκατάβασιν, ἔδωκέ μοι τό τῆς Ἱερωσύνης Χάρισμα... Τί ἀνώτερον; «Καταπλήττει μου τόν νοῦν καί ἐξιστᾷ τόν λογισμόν» ἡ σκέψις ὅτι αἱ πῆλιναι καί ρε-
ρυπωμέναι ἐξ ἁμαρτιῶν χεῖρές μου, εὐλογοῦσαι τόν ἄρτον καί τόν οἶνον, μεταβάλλουν ταῦτα, διὰ τῆς δοθείσης μοι ἱερατικῆς Χάριτος, εἰς αὐτό τοῦτο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου μου· ἀπτόμεναι τῆς κεφαλῆς τοῦ μετανοοῦντος, καθαίρουν καί αὐτά τὰ μέγιστα

τῶν ἐγκλημάτων· βυθίζουσαι τὰ νήπια (ἢ τοὺς ἐνηλίκους) ἐντός τοῦ ὕδατος, ἐξάγουν ἐκείθεν ἀγγελιομόρφους πολίτας τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν κλπ. κλπ... Τί περισσόν νά ζητήσω;...» («Ἐξομολόγησις καί ἀπολογία», Ἔκδ. Τροχαλία 1999, σελ. 52-53).

Μακαριστέ Πάτερ, πόσο ξένος ἀκούγεται ὁ λόγος σου! Ὁ ἅγιος Ναυπάκτου, ὑπακούοντας στήν Ἱερά Σύνοδο, σήμερα, ἀπλούστατα θά σέ καλοῦσε νά ζητήσεις δυναμικά τήν συνταγματική καθιέρωση στήν Ἑλλάδα τῆς δημοψηφισματικῆς ἢ νομοθετικῆς πρωτοβουλίας πολιτῶν...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Ἐπειδὴ δὲν ἀνήκω οὔτε στὰ παπαγαλάκια τοῦ κ. Χριστοδούλου, οὔτε στὰ παπαγαλάκια τοῦ κ. Σημίτη καὶ δὲν ὑπηρετῶ κανενὸς εἶδους σκοπιμότητες, διατηρῶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου τό δικαίωμα νὰ ἔχω προσωπική καὶ μὴ κατευθυνόμενη ἄποψη.

Καταθέτω λοιπὸν ἐδῶ τὴ δική μου ἄγωνία, γιατί ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἀδειάσαμε τίς λέξεις ἀπὸ τό πραγματικὸ τους περιεχόμενο κι ἔτσι ὅπως τίς χρησιμοποιοῦμε, κενές περιεχομένου, ἀδυνατοῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

Ἡ συμπαθὴς κυρία δημοσιοποιεῖ τὸν ἐξωσυζυγικὸ της δεσμό, χωρὶς ἵχνος μεταμέλειας, ἐνῶ συγχρόνως κόπτεται νὰ φαίνεται Χριστιανὴ Ὁρθόδοξη.

Ὁ δημοσιογράφος μᾶς καλεῖ νὰ ὑπογράψουμε «ἔστω κι ἂν δὲν εἴμαστε πιστοί».

Τί εἶναι λοιπὸν «Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος»; Ἕνα ρομαντικὸ κατάλοιπο, μιὰ βυζαντινίζουσα αἵγλη, ἕνας κενὸς λόγος, ἔννοια χωρὶς περιεχόμενο;

Ὅλοι ὅσοι δήλωσαν ἔτοιμοι νὰ πεθάνουν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος δὲν ἀντιλαμβάνονται ἐπιτέλους ὅτι οὔτε ἡ Πατρίς οὔτε ὁ Χριστὸς τοὺς ζητᾷ σήμερα κάτι τέτοιο; Εἶναι ὅμως ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ὅρος ἐπιβιώσεως τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, νὰ ἐγκαταλείψουν πάραυτα οἱ κύριοι αὐτοὶ τὴν κενολογία καὶ τὴ νεφελώδη ρητορεία καὶ νὰ ἐξηγήσουν στὸ λαό, πού δὲν εἶναι ρωμαϊκὸς ὄχλος, τί σημαίνει νὰ εἶσαι Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος εἴτε ἀναγράφεται εἴτε ὄχι στὴν ἀστυνομικὴ σου ταυτότητα. Κάτω ἀπ' τὸν χαρακτηρισμὸ Χ.Ο. οἱ ἐξωσυζυγικὲς σχέσεις εἶναι μοιχεῖα, οἱ ἀμβλώσεις φόνος, ἡ ἀδικοῖα εἶναι ἁμαρτία, οἱ προγαμιαῖες σχέσεις πορνεία. Γιὰ ὅλα αὐτὰ χρειάζεται μετάνοια καὶ ὄχι ὑπερφίαλες δηλώσεις στὶς ἐφημερίδες.

Φυσικὰ ἔτσι δὲν μαζεῦουμε ὑπογραφές. Καί φτάνουμε στὴν προτροπὴ νὰ ὑπογράψουμε «ἔστω κι ἂν δὲν εἴμαστε πιστοί» γιὰ

τὸν ἐκδημοκρατικὸ τῆς Πολιτείας. Γιατί ἡ Πολιτεία εἶναι φασιστική. Οἱ πολῖτες φοβοῦνται νὰ διαμαρτυρηθοῦν, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ θέση τους.

Ἐχω λοιπὸν κι ἐγὼ νὰ καταθέσω μέ τὴν ἀξιοπιστία τοῦ αὐτήκοου μάρτυρα, ὅτι γνωρίζω πολλοὺς κληρικούς ὄλων τῶν βαθμῶν Ἱερωσύνης, οἱ ὁποῖοι διαφωνοῦν καὶ φοβοῦνται νὰ διαμαρτυρηθοῦν, ἀκόμα κι ὅταν παραχαράσσεται ὁ εὐαγγελικὸς λόγος, ξέρουν τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν τὴ λένε, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ θέση τους.

Ἄν ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ τὴ στιγμὴ πολιτικοποιεῖται καὶ γίνεται τό εὐτελὲς ἀντιπολιτευτικὸ ὄχημα τοῦ ὁποιοῦ πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ κι αὐτό τό δεχτοῦμε ὡς ἀπολύτως θεμιτό, ποιὸς θὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ τὸν ἐκδημοκρατισμὸ τῆς Ἐκκλησίας;

Τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια εἶδαμε «ἐντιμούς» Ἱεράρχες νὰ διώκονται καὶ νὰ ἀπομακρύνονται ἀπ' τίς Μητροπόλεις τους χωρὶς δίκη, χωρὶς κατηγορητήριο, χωρὶς ἀπολογία. Στὸ πρόσωπό τους θεσμοθετήθηκε ἡ ἀδικοῖα μέσα στὴν Ἐκκλησία. Εἶδαμε τὰ διοικητικὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ σέβονται τίς ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χώρας. Γιὰ ποιὸν ἐκδημοκρατισμὸ ἀλήθεια μιλάμε;

Ὡς πότε ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία θὰ ἀρνεῖται στὴν αὐτοκατάφασή της, ἐγκλωβισμένη στὴν ἴδια μηχανὴ παγκόσμιας φλυαρίας, πού παράγει λέξεις, χωρὶς νὰ λέει τίποτα;

Καί μήπως τελικὰ ἡ ἀντικατάσταση τοῦ μεστοῦ καὶ γόνιμου θεολογικοῦ λόγου ἀπὸ κορῶνες καὶ ἀτάκες νανουρίζει αὐτάρεσκα καὶ ἀποπροσανατολιστικὰ τὴ συνείδησή μας, ὥστε νὰ μὴ βλέπουμε τὸν καλπάζοντα ἀποχριστιανισμὸ τῶν κοινωνιῶν, ἀφοῦ δὲν τὸν συνειδητοποιοῦμε, ὅπως δὲν βλέπουμε τό νερό πού συνεχίζει τὴ ροή του κάτω ἀπὸ τὰ ἄχυρα;

Ρεπόρτερ

Χρυσοστομικές ἐπιστημάνσεις

Προσωπικό ἢ ἐκκλησιαστικό

«Εἰ γάρ κρατήσῃς τό ἔθος, καί ἐξόν γένῃται τοῖς βουλομένοις εἰς ἀλλοτρίας ἀπιέναι παροικίας ἐκ τοσαύτων διαστημάτων, καί ἐκβάλλειν οὓς ἂν ἐθέλοι τις, κατ' ἐξουσίαν ἰδίαν πράττειν ἄπερ ἂν ἐθέλωσιν, ἴστε ὅτι πάντα οἰχίσεται καί πόλεμός τις ἀκήρυκτος πᾶσαν ἐπιδραμεῖται τήν οἰκουμένην πάντων πάντας βαλλόντων καί βαλλομένων» (Ἰννοκεντίω ἐπισκόπῳ Ρώμης)

(Γιατί ἂν ἐπικρατήσῃ αὐτή ἡ συνήθεια καί ἐπιτραπεῖ σέ ὅσους θέλουν νά μεταβαίνουν ἀπό τόσο μεγάλη ἀπόσταση σέ ξένες ἐπαρχίες καί νά ἐκδιώκει ὁ καθένας ὅποιους θέλει, μέ δική του ἐξουσία, καί νά κάνει, αὐθαίρετα, ὅτι θέλει, νά ξέρετε, ὅτι θά χαθοῦν ὅλα καί ἕνας ἀκήρυκτος πόλεμος θά ἀπλωθεῖ στήν οἰκουμένη, καθὼς ὅλοι θά βάλλουν ἐναντίον ὅλων καί θά βάλλονται ἀπό ὅλους)

Τίς τρομερές διαστάσεις πού ἔχει τό θέμα τῆς αὐθαίρετης καί βίαιης ἐκθρόνισης ἑνός ἐπισκόπου ἐπισημαίνει στήν ἐπιστολή του στόν Ἐπίσκοπο Ρώμης Ἰννοκέντιο ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ξεπερνοῦν τήν προβληματική ἑνός προσωπικοῦ θέματος, μιᾶς προσωπικῆς ἀδικίας ἢ μιᾶς προσωπικῆς περιπέτειας, πού καλεῖται ὁ παθὼν νά τήν ὑπερβεῖ μέ τόν προσωπικό πνευματικό του ἀγῶνα.

Μέ ὁδηγό αὐτή τή Χρυσοστομική ἐπισήμανση ἄς κυττάξουμε τό σύγχρονο ἐκκλη-

σιαστικό πρόβλημα. Ὁ σοφός καί ἅγιος ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας μας δίνει σαφή καί ξεκάθαρη ἀπάντηση σ' ὅλους ἐκείνους, πού στήν πορεία τῶν 26 χρόνων ἔκαναν συστηματική προσπάθεια νά τό ὑποβαθμίσουν καί νά τό παρουσιάσουν ὡς ἀσήμαντο προσωπικό θέμα. Κάθε φορά, πού ξεσποῦσε ἕνα νέο κύμα παράνομων καί αὐθαίρετων ἐνεργειῶν σέ βάρος τῶν 12 Μητροπολιτῶν, κάποιοι ἀπ' τοὺς ἐνόχους χαρακτηρίζαν τή δικαίη ἀντίδραση ὡς ἐκφραση προσωπικῆς πικρίας. «Ἐχει τά προσωπικά του παράπονα. Ἐχασε τή θέση του καί τήν ἐξουσία. Καί γι' αὐτό ἐκφράζεται μέ ὀξύτητα». Κάποιοι μάλιστα, μέ πλαστό προσωπικό πνευματικῆς ἀνωτερότητας, ἔφτασαν στό σημεῖο νά ἀποφανθοῦν: «Δέν ἔχει κάνει τόν κατάλληλο πνευματικό ἀγῶνα γιά νά ἐκμεταλλευτεῖ τήν προσωπική του περιπέτεια πρὸς ἁγιασμό».

Τά ἐπιχειρήματα αὐτά εἶναι ἕνα πλέγμα ἐπιδέξις διαφυγῆς ἀπό τήν οὐσία τῶν θεμάτων. Στοιχειοθετοῦν μιά *a priori* ἀπόρριψη τῶν ἀδικουμένων, μέ τή δικαιολογία ὅτι ἀγωνίζονται γιά τό προσωπικό τους θέμα καί ἀδιαφοροῦν γιά τήν Ἐκκλησία.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὅμως, τήν αὐθαίρετη ἐκθρόνισή του ἀπό τό θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν τήν θεωρεῖ προσωπικό του θέμα, ἀλλά θέμα δλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μιά καθολική ἐκκλησιαστική ἀναταραχή. Ἀνατρέπει τοὺς Κανόνες διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας. Καταλύει τό ἥθος τῆς εὐπρέπειας καί τῆς δικαιοσύνης. Ἄν ἐπικρατήσῃ αὐτό «τό ἔθος», αὐτή ἡ συνήθεια μέσα στήν Ἐκκλησία, τά πάντα θά ἀνατραποῦν. Θά ἐκθρονίζει ἐπίσκοπος ἐπίσκοπο «κατ' ἐξουσίαν ἰδίαν», δηλαδή αὐθαίρετα. Καί θά ἀπλωθεῖ πόλεμος σ' ὅλοκληρη τήν οἰκουμένη.

Γι' αὐτό διαμαρτύρεται ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί καλεῖ καί τόν Ἐπίσκο-

ΨΙΘΥΡΟΙ

Τετραήμερο διαλέξεων.

Σέ τετραήμερο σχοινοτενῶν διαλέξεων μεταμορφώθηκε ὁ θεσμός τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί, μάλιστα, ὄχι καί πρωτότυπων διαλέξεων, σέ θέματα, πού θά μπορούσαν νά κεντρίσουν τό ἐνδιαφέρον τῶν παρόντων, ὥστε νά κατορθώσουν νά ἀποφύγουν τό νυσταγμό καί τῶν ἀπόντων, ὥστε νά ἀναζητήσουν τά κείμενα, γιά νά τά μελετήσουν μέ προσοχή καί νά δοῦν πού κινεῖται ἡ σύγχρονη Ὁρθόδοξη θεολογική σκέψη. Οἱ διαλέξεις ἀποσκοποῦσαν ἀποκλειστικά καί μόνο στήν κάλυψη τοῦ χρόνου. Ἔτσι, πού νά ἐκπληρωθεῖ ὁ τύπος καί νά τηρηθεῖ ἡ Καταστατική διάταξη, πού ὀρίζει, ὅτι κάθε Ὀκτώβριο συνέρχεται στήν τακτική τῆς Συνέλευση ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Βέβαια, σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνες, ἡ Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἕνα Ἀγιοπνευματικό γεγονός, πού ἐμπνέει

ὁλοκληρῇ τήν Ἐκκλησία καί ἐπιλύει τά σοβαρότατα προβλήματα, πού παρεμβαίνουν καί προκαλοῦν ἀναστολές στό ἁγιαστικό καί τό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτή, ὅμως, τήν ἀποστολή τῆς Συνόδου τή βρίσκει κανεῖς μόνο στά βιβλία. Ἡ σημερινή πραγματικότητα δέν εἶναι ἀπλῶς πεζή, ἀλλά συνιστᾷ καί ἐπικίνδυνη ἐκτροπή. Τό κοσμικό πνεῦμα μετάλλαξε τή Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας σέ συνέλευση ἄγονης φλυαρίας, καί οἱ ἰσχυροί παράγοντες διαγκωνίζονται στό παρασκήνιο γιά τήν προβολή καί τήν κατακράτηση τῆς ἐξουσίας.

Ὅποιος αὐτή τήν κρίση μας τή θεωρήσει τολμηρή, ἄς μᾶς ἐπιδείξει τό συγκεκριμένο, Ἀγιοπνευματικό ἔργο, πού πραγματοποιήσε ἡ Ἱεραρχία τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου.

Ἐπιφοίτηση σέ δημοσιογράφο.

Τό εἶδαμε καί αὐτό. Τό παράξενο καί τό ἀνήκουστο. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπιφοίτησε ὄχι στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλά στό δημοσιογράφο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καμαρίλας. Αὐτός ἐξέλεξε τούς ἐπισκόπους, πού φόρεσαν τή μίτρα πρὶν δυό βδομάδες. Καί

πο τῆς Ρώμης νά παρέμβει καί νά ἀνατρέψει τήν πονηρή διαπλοκή. Φοβᾶται, πῶς ἂν σιγήσει ὁ Ἰννοκέντιος στίς μηχανορραφεῖς καί τίς ραδιουργίες τοῦ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, πού τόν ἐκδίωξε ἀπό τό θρόνο του, τό πραξικόπημα αὐτό θά ἀποτελέσει ἕνα προηγούμενο. Καί θά ἐπηρεάσει καί τό μέλλον. Θά ὑπάρξουν ἐπίσκοποι, πού θά πατήσουν στά χνάρια τοῦ Θεοφίλου καί θά κάνουν αὐθαίρετα «ἅπερ ἂν ἐθέλουσι», δηλαδή ὅ,τι θά τοῦς ὑπαγορεύσει ἡ φιλοδοξία τους. Θά δικτυωθοῦν μέ τήν πολιτική ἐξουσία, θά πλέξουν συμμαχίες καί μέ ἄλλους ἱεράρχες, καί θά προσπαθήσουν νά ἐξοντώσουν ἀδελφούς τους ἱεράρχες, γιά δική τους ὠφέλεια καί ἀναρρίχηση. Ἄν ἐπικρατήσει ἡ ἀχαλίνωτη αὐθαιρεσία, ὁ ἱε-

ρός χῶρος τῆς Ἐκκλησίας θά καταντήσει πεδίο μάχης. Ὅλοι θά βάλλουν ἐναντίον ὅλων. Καί ὅλοι θά βάλλονται ἀπό ὅλους.

Γιά τόν ἱερό Χρυσόστομο ἡ ἀντικανονική καί αὐθαίρετη ἐκθρόνιση ἑνός ἐπισκόπου εἶναι μεῖζον ἐκκλησιαστικό θέμα, ἀφοῦ διατάρασσει βίαια καί ἀνάιτια τήν εὐαίσθητη πνευματική καί πατρική σχέση τοῦ ἐπισκόπου μέ τό ποίμνιό του. Μιά τέτοια διατάραξη αὐτοῦ τοῦ τόσο στενοῦ πνευματικοῦ δεσμοῦ δέν μπορεῖ νά ἔχει κανένα ἄλλο ἀποτέλεσμα παρά τό σκανδαλισμό τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν καί τίς ἀναταράξεις καί ἀναστατώσεις στήν τοπική Ἐκκλησία.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

αὐτός ἀνάγκασε ὅλους τοὺς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά συμμορφωθοῦν μέ τή θέλησή του καί νά ρίξουν ψῆφο ἐπικυρωτική τῆς δικῆς του ἐκλογῆς.

Μή σᾶς φαίνεται παράξενο. Πολύ πρὶν συνέλθῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, τό θεσμικό ὄργανο, πού ἔχει τήν εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἐπισκόπων, ὁ δημοσιογράφος, πού καλύπτεται ἀπό τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ εὐνοία καί καλύπτει, μέ διάτρητο λόγο, τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ ἀνεπάρκεια, ἔσπευσε νά πληροφορήσῃ τοὺς ἀναγνώστες του ποιοὶ θὰ εἶναι ἐκεῖνοι, πού θὰ τιμηθοῦν μέ τὴν προαγωγή στοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου. Ἀπὸ τὰ τριακόσια ὀνόματα, πού εἶναι γραμμένα στὸν κατάλογο τῶν ἐκλογίμων, ὁ δημοσιογράφος ἔκανε τὴν πρόκριση καί ἀνέδειξε τοὺς ἐκλεκτούς του. Καί δέν σταμάτησε ἐκεῖ ἡ ἐκτροπὴ του. Ὁρίστηκε καί ἡ ἡμερομηνία τῆς χειροτονίας, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ ἡ Ἱεραρχία τίς συνεδριάσεις της καί, φυσικά, πρὶν προβεῖ στίς ἐκλογές.

Μετά ἀπὸ αὐτές τίς πρωτοβουλίες, ἐρωτᾶται κανεῖς: ποιά εἶναι ἡ ἀρμοδιότητα τῆς Ἱεραρχίας; Καί τί νόημα ἔχει ἡ ψηφοφορία, ἂν ὅλα ἔχουν κριθεῖ καί ἀποφασιστεῖ πρὶν ἀπὸ τίς συνεδριάσεις της;

Ἄν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐπιφοιτᾷ στοῦ δημοσιογράφου, πού ἐκπληρώνει τὸ ρόλο τοῦ κόλακα καί ἐκεῖνος ἀποκτᾷ τὸν ἀποφασιστικό λόγο ἀκόμα καί στίς ἐπισκοπικὲς ἐκλογές, γιατί ἡ Ἱεραρχία νά ἐξευτελίζεται, σκύβοντας τὸ κεφάλι στὴν πρόκριση τοῦ παράγοντα τῆς καμαρίλας καί περιορίζοντας τὴν ἀποστολὴ της στοῦ νά θάζει τὴν ὑπογραφή της, θελητὰ ἢ ἀθέλητα, στίς προκατασκευασμένες ἀποφάσεις του;

Τό Χριστοδουλικό θαῦμα.

Δέν μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ διαφορετικά, παρὰ ὡς Χριστοδουλικό θαῦμα. Ἐκτός καί ἂν εἶναι Χριστοδουλικὴ ἀπάτη.

Ὁ γνωστός πᾶ καί μὴ ἐξαιρετέος δημοσιογράφος τοῦ κλειστοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ κυκλώματος, πού ἀγωνίζεται μέ τὰ νύχια καί μέ τὰ δόντια νά ἀρέσει στοῦ ἀφεντικοῦ του,

δημοσιοποίησε στίς 4 Ὀκτωβρίου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης, πανελληνίας ἐκστρατείας γιὰ τὴ συλλογὴ ὑπογραφῶν. Μέ ρεπορτάζ, πού καταχωρήθηκε στὴν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» καί μέ τετράστιλο τίτλο, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι συγκεντρώθηκαν «500.000 ὑπογραφές σέ δύο ἐβδομάδες».

Ὅσοι διαβάσαμε τὸ ρεπορτάζ θεωρήσαμε ἀξιόπιστη τὴν πληροφορία. Καί τὴν ἀποδεχτήκαμε.

Ὅμως, τὴν ἴδια μέρα, στίς 2. μ.μ. τέσσερες μόνο ὥρες μετά τὴν κυκλοφορία τοῦ «Ἐλεύθερου Τύπου», τὰ ραδιόφωνα καί οἱ τηλεοράσεις μετέδωσαν δήλωσι τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, μέ τὴν ὁποία ἐνημέρωνε(!) τὸν ἐλληνικὸ λαὸ γιὰ τὴν πορεία τοῦ αὐτοῦ δημοψηφίσματος. Καί, κατὰ τὴν ἐνημέρωσι αὐτή, ὁ προϊστάμενος τοῦ δημοσιογράφου κ. Χριστόδουλος μᾶς πληροφόρησε, ὅτι ἴσαμε κείνη τὴ στιγμή εἶχαν συγκεντρωθεῖ 1.000.000 ὑπογραφές.

Δέν εἶναι θαῦμα καταπληκτικό, ἀπὸ τίς 10 π.μ. ἴσαμε τίς 2 μ.μ. νά αὐξηθοῦν οἱ ὑπογραφές ἀπὸ 500.000 σέ 1.000.000;

Τώρα, ἂν ἀρχίσετε νά ἀμφιβάλλετε καί νά φοβᾶστε, ὅτι πρόκειται περὶ ἀπάτης, ψάξτε νά βρεῖτε τὸν ἔνοχο.

Στὸ λάκκο τῶν λεόντων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μιλώντας στοῦ Βόλο, στοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως, πῆρε ἓνα παραπονιάρικο ὕφος καί εἶπε: «*Αἰσθάνομαι τὴν ἀγάπη σας, ἰδίως τώρα, πού βρίσκομαι στὸν λάκκο τῶν λεόντων*».

Πραγματικὰ τὸν λυπούμαστε τὸν Μακαριώτατο, ὅταν τὸν βλέπουμε μέσα στοῦ λάκκο τῶν λεόντων. Ἀλλά, πῶς νά τὸ κάνουμε, ὁ ἴδιος ἔφαγε τὰ σίδερα γιὰ νά βρεθεῖ σ' αὐτὴ τὴ θέσι.

Τὸν προφῆτη Δανιὴλ τὸν ἔρριξε στοῦ λάκκο τῶν λεόντων ὁ βασιλιάς Δαρεῖος, ἐπειδὴ προσευχόταν τρεῖς φορές τὴ μέρα. Τὸν κ. Χριστόδουλο τὸν ἔρριξε στοῦ λάκκο τῶν λεόντων ἡ ἄκρατη φιλοδοξία του, πού τὸν ἐμπλεξε σέ ἓνα εἰκοσαετὴ ἀγώνα, μόνο καί

μόνο για να κατακτήσει ως έπαθλο τό θρόνο της 'Αρχιεπισκοπής.

Τώρα οδύρεται. 'Αλλά τί να του προσφέρουμε;

•Αν θέλει να βγει, μπορεί να τό καταφέρει μόνος του, δείχνοντας ένα μικρό χαρτί. Τήν παραίτησή του. Καί θά απαλλαγεί από τά λιοντάρια.

«Δυό ξένοι...».

Στό ένθετο της έφημερίδας «'Ελεύθερος Τύπος» της 8ης 'Οκτωβρίου 2000, δημοσιεύτηκε άρθρο του αρχιεπισκοπικού δημοσιογράφου μέ τίτλο «Δυό ξένοι στην ίδια πόλη».

•Ο άναγνώστης αυτού του τίτλου αρχίζει να διερωτάται, ποιοί είναι αυτοί οί δυό ξένοι, πού βηματίζουν στην ίδια πόλη. Καί καθώς αρχίζει να ψάχνει, τό μυαλό του πηγαίνει στους δυό μεγάλους αντίπαλους, στό Σημίτη καί στό Χριστόδουλο. •Η, στό Χριστόδουλο καί στόν πρώην Δωδώνης. •Η στόν ύπουργό Σταθόπουλο καί στόν Πειραιώς Καλλίνικο. Τελικά, διαβάζοντας τόν έπίτιτλο καί τό κείμενο του άρθρου, ανακαλύπτει, πώς οί αντιπαράθεσεις, πού βρίσκονται τούτη τήν εποχή σέ ένταση, δέν έρριξαν στους θράχους της απομόνωσης καί της αποξένωσης αυτά τά δίδυμα. •Αλλά τίς δυό κορυφές. Τόν Πατριάρχη Βαρθολομαίο καί τόν 'Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. •Ο έπίτιτλος του άρθρου προσδιορίζει: «Χριστόδουλος-Βαρθολομαίος: Πώς από τή θερμότητα των σχέσεων φθάσαμε στην "παγωνιά"».

Σκεφθείτε καί βγάλετε συμπεράσματα. •Εκείνοι, πού συλλειτουργήσαν καί συμπροσέφεραν τήν •Αναίμακτη Εύχαριστία καί άσπάστηκαν αλληλούς λέγοντας «ό Χριστός έν τω μέσω ήμων», είναι τώρα δυό αποξενωμένοι, μέ διαχωριστικό χάσμα τό μίσος καί τήν αντιπαλότητα.

Μνήμες...

Καί, μιά αναγκαία υπόμνηση καί υπογράμμιση από κείνους, πού διαθέτουν μνήμη. Πρίν ένα χρόνο, τότε, πού είχαν σταλεί οί δυό έπιτιμητικές Πατριαρχικές έπιστολές στόν κ. Χριστόδουλο, εκείνος τίς απέκρυψε.

Καί, μιλώντας στην όλομέλεια της •Ιεραρχίας, μέ τίς έπιτιμητικές έπιστολές στην τσέπη του, έκανε τούτη τή δήλωση: «Καθ' όσον άφορά στό πολύκροτο θέμα των σχέσεων μας μέ τό Οίκουμενικό Πατριαρχείο καί παρά τίς συνηθισμένες φωνές των συνεχώς προβλεπόντων καί προφητευόντων διαφωνίες καί κρίση, επιτύχαμε να διατηρήσουμε τίς σχέσεις αυτές σέ ιδεώδες σημείο, ώστε να διαψεύσουμε τίς Κασσάνδρες της καταστροφής καί προχωρούμε πάντοτε συνή βάση του άμοιβαίου σεβασμού, της τιμής καί της αγάπης τίς παραδοσιακά καλές μας σχέσεις μέ τό Οίκουμενικό Πατριαρχείο καί προσωπικά μέ τόν Παναγιώτατο Οίκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο».

•Όταν οί έπιστολές Βαρθολομαίου χύθηκαν στά Μ.Μ.Ε., οί κράχτες της Χρυσοπηγής άρχισαν να ώρύνονται καί να καταφέρονται έναντίον του Πατριάρχη.

Φέτος, στίς άρχές Σεπτεμβρίου, όταν ό κ. Χριστόδουλος έπισκέφθηκε τή Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης καί άφου είχε στείλει γράμμα στόν Πατριάρχη παρακαλώντας τον να μή ρθει στην •Αθήνα, έκανε μιά δεύτερη δήλωση: «Οί άριστες σχέσεις πού έχουμε μέ τήν •Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως δέν έπιτρέπουν στό σημείο αυτό καμία παρεξήγηση».

•Υστερα από ένα μήνα, στίς άρχές •Οκτωβρίου, Βαρθολομαίος καί Χριστόδουλος έγιναν δυό ξένοι. Καί τό άτύχημα ήταν, πώς αυτοί οί δυό ξένοι ήταν υποχρεωμένοι να περπατήσουν στην ίδια πόλη!!!

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

•Εκκλησιαστικής ενημέρωσης.

•Ιδιοκτήτης:

ό Μητροπολίτης

•Αττικής καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αυλών •Αττικής.

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά,

•Ιωαννίνων 6 Μοσχάτο.